

den Fornøjelse — ja, det var Pokker ikke nogen Fornøjelse — at være menig og Underkorporal, og jeg følte ingen Tilbøjelighed til at beskæftige mig mere med den Tilværelse.

Efter at det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds havde rost mig, blev han imidlertid hidsig og protesterede imod, hvad jeg havde sagt om Husarchefens Udtalelser til sit Mandskab; han vilde protestere mod, at vedkommende Chef var brutal og havde udtalt sig til Mandskabet som af mig refereret. Mine Udtalelser staa nu i Rigsdagstidenden. Jeg har faaet dem fra forskellige Husarer, der hver for sig har afgivet dem, og om end Ordlyden ikke ganske har været den samme, har Meningen ikke været til at tage fejl af, og det er som af mig refereret. Men for øvrigt skal jeg sige, at det ærede Medlem skulde lade være med at blive hidsig, naar en saadan Sag behandles, og lade være med at protestere, naar han ikke er rigtig underrettet. Thi hvis han var det, vilde han vide, at vedkommende Husarchef meget vel kan bruge Udtalelser som dem, jeg refererede. Jeg staar her med en Regimentsbefaling, der er dateret: København, den 31. Juli 1891 og lyder saaledes: „Premierløjtnant Benzons straffes med 2 Dages Kvarterarrest for upassende Tiltale til undergivne samt for af Ugatsomhed at have truffet en Gardehusar med Chambrieren i Juni d. A. Straffen tager sin Begyndelse Dags Eftermiddag Kl. 8.“ Den er underskrevet Hegermann-Lindencrone. Her er altsaa et Bevis for, at nuværende Chef for Husarregimentet som yngre Officer har forbrudt sig ved at benytte upassende Tiltale overfor den Eskadrons Mandskab, ved hvilken han den Gang var ansat, og der er ikke synderlig Grund til at tro, at Tonen fra hans Side skulde være anderledes nu end den Gang. Han er altsaa bleven straffet for sin raa Mund, og man kan være vis paa, at den har været særlig raa, naar det er gaaet saa vidt, at der har foreligget Klage, og det maa der have foreligget, thi ellers vilde Sagen neppe være kommen op. Man kan være vis paa, at denne Tiltale overfor Mandskabet ikke har været blid, naar han har faaet to Dages Arrest for den. Denne Arrest er idømt ham arbitrært, det er jo

muligt, at hvis Sagen var kommen for Krigsretten, kunde Straffen være bleven større, det skal jeg ikke udtale mig om, men jeg er overbevist om, at det har været en ret artig raa Mund, han har brugt ved den nævnte Lejlighed. Det ærede Medlem kan vistnok være rolig, det passer sikkert, hvad jeg har sagt om vedkommende Chef, at han er raa i sin Mund, og at Raaheden fra oven nødvendigvis maa brede sig ned efter. Raaheden viser sig ogsaa deri, at han har benyttet Pisken overfor Mandskabet. Det er ret almindeligt, at saadanne Slag, som ere tiltænkte Hesten, ramme Manden. Det er jo forekommet ved mange Lejligheder. Det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk), som desværre heller ikke er til Stede i Dag, kunde sikkert tale ikke saa lidt med om den Sag, han har talt om sligt før. Jeg har spurgt hjemvendte Husarer derom, og de ere enige om, at der falder adskillige af den Slags Slag. Det ærede Medlem kan være roligt, mine Oplysninger herom ere sikkert rigtige nok. De unge Mennesker, som ere mine Hjemmelsmænd, have vist ikke sagt mere, end hvad de kunne staa ved. Jeg kan ikke ransage Menneskers Hjerter og Nyrrer, men jeg har al Anledning til at tro, at det er rigtigt. Deres Udtalelser til mig saavel angaaende Chefens Udtalelser som angaaende Ritmester Esmanns „Sjovere, Bisser og Bøllespirer“ ere sikkert rigtige.

Om de af det ærede Medlem omtalte Skrifter, som han mente, Soldaterne maatte faa Mavepine af, men som han indrømmede paa flere Punkter talte Sandhed — ganske vist ikke i den Retning, som han kunde ønske — skal jeg sige, at disse Skrifter ere ikke udgivne af det danske Socialdemokrati, og derfor kunne de ikke regnes os til gode. Jeg mener imidlertid, at det ærede Medlems Oplæsning af forskellige Brudstykker godtgjorde, at Militærvæsenet i sig selv gør Folk lede ved det. Jeg kender kun den unge Mand, som staar anført paa dette Skrift, af Navn, og ved altsaa ikke noget om ham, men jeg formoder, at han har været Soldat, at han, ligesom jeg selv, er bleven led ved Soldaterlivet og har set dets Skyggesider, hvorfor han nu fremsætter sin Mening om det overfor de Mennesker, som skulle ind til